

Мирослав Тодоровић

П Е С М Е

Т А Ј Н Е П Е С Н И Ш Т В А

*Видети све описе
Дисати уживо, жив бити
Трајати овлаш, осипати се*

*Осипати се, у горе, у доле
Осула левак окренуће сазвежђа
Наук, наук исковаће порециви*

*Мимо свих муња муњевито
Сазгледаће тајне песничтва
Само летописац судњег*

О П И С , С К И Ц А

*Дрво смо у крст
знак да је упокојени
доле! ћутимо
Све краћа нам сенка
Једва глас живи да
разазна се смртно,
горе! А туче сат*

А ТУЧЕ САТ

*Мукло уоколо, тмица језа
Кол'ко мртва уста да прозборе
ЈЕЗИК СВЕ МАЊЕ ГЛАС
Језик све мање глас
А над књигом већ реза, тас*

БАНУ, И свану

ЗНАК ПРЕДЕЛА

БИВШИ, МИНУЛИ

Сенка су будућег

Поезија, изрецива неизрецивост

ЕОЛ на песку, вал трајућег

Надописује

Ковитлац

Знак предела, поново

Усудност казальке под кровом

Зима на измаку, остаци кристала

Упућују на пепео, и

ПРИРОДУ СТВАРИ

Магли се екран

Обиљем слика

У сну је глас

Који заборавља

И пева

У свему чега више нема

ЗЛАТАР, јула 1979.

СЕНКА НЕБА,

смрека, вита јела, јал' бор

Не крчма, житни клас, облак

Златибор, књига угарак.

Вали зеленила, кано облаци

Плове пејзажа ведре жишке

— киша поваздан,

пада, и претвара се, у видик.

Узаман зуримо у небо, у брда

У слабашну светиљку трајања!

Све ово без година,

Као слика вечности,

Овај прах, ПРАХ зеленила

У гнездо тишине се сваљује

И бива.

З А П И С , 17. 6. 1979.

ГОЧ, ЖЕЉИН

Реч и цртеж

Где година се исписује

Траје кано глас, век и час

Цео се простор њише,

Одсјај

И ми земљи све ближе

Гробни, зборимо, а све мук.

Шума је сат, и перо

моја самост

Шта час судњи, Знак

Сен и камен, коначно само мук —

Вали тмуше,

Ни звезду небо више, а ни сат

Зурим у празно

С Т У Д Е Н И Ц А

КАЗАЉКА СТЕКЛА ОБЛИК,

Небо књигу, књига глас

У том гласу све видовито је

Ево твојих људских очију

Трпезе пера коначишта

Реч се каменила

У том раму звезде и кам

Језик речит на веке

Да у траг се сазда све земно

Као камен у устима

Који се претвара у жишкву

Тако збори, тако сат држи